

ELZE LASKER-ŠILER

IZABRANE PESME

*Preveo s nemačkog:
Branimir Živojinović*



KONTRAST

Beograd, 2023.

I

MOJA LJUBAVNA PESMA

(*Mein Liebeslied* [Wie ein heimlicher Brunnen])

Kao skrovit kladenac
romori moja krv
uvek o tebi, uvek o meni.

Pod teturavim Mesecom
igraju moji nagi, tragalački snovi,
deca mesečarska,
tiho preko tmastih živica.

O, tvoje usne su sunčane...
Ovi opojni mirisi tvojih usana...
I usred plavih cvasti uokvirenih srebrom
osmehuješ se ti... ti, ti.

Neprestano vijugavo rominjanje
po mojoj koži
preko ramena –
Osluškujem...

Kao skrovit kladenac
romori moja krv.

POSLEDNJI

(*Der Letzte*)

Naslanjam se na sklopljeni očni kapak noći
i osluškujem tišinu.

Sve zvezde sanjaju o meni,
i zraci im postaju zlatniji,
a moja daljina neprobojnija.

Kako Mesec hodi oko mene,
neprestano mrmljajući slepo svetlucanje,
kao derviš dok pleše u krug.

Beložutomlad visio mu je sjaj
penasto lak o noći,
i strmo nad oblacima tutanj njegovog usova
stalno niz sivilo,
bokove mi je krzalo njegovo zlato.

Moje zavičajno more osluškuje tiho u mom krilu,
svetlo spavanje – tamno bdenje...
U šaci mi teško leži sahranjen moj narod,
i nepogode bojažljivo prelaze nada mnom.

Naslanjam se na sklopljeni očni kapak noći
i osluškujem tišinu.

POMIRENJE

(*Versöhnung*)

Pašće velika zvezda u moje krilo...
U bdenju provešćemo noć,

moliti se na jezicima
urezanim kao harfe.

Pomirićemo noć sa sobom –
toliko Boga se izliva.

Deca su naša srca,
hoće da otpočinu umornoslatko.

I naše usne hoće da se poljube,
što oklevaš?

Zar mi se srce ne graniči s tvojim –
tvoja krv mi stalno rumeni obraze.

Pomirićemo noć sa sobom,
kad se grlimo nećemo umreti.

Pašće velika zvezda u moje krilo.

VIDIŠ LI ME

(Siehst du mich)

Između zemlje i neba?
Nikad niko ne pređe preko moje staze.

Ali tvoje lice greje moj svet,
od tebe potiče sve cvetanje.

Kad me pogledaš,
srce mi postaje slatko.

Ležim pod tvojim osmehom
i učim se da pripravljam dan i noć

da te opčinem, da te pustim da iščezneš,
uvek igram tu jednu jedinu igru.

KAD SAM UPOZNALA TRISTANA

(Als ich Tristan kennen lernte)

O,
ti moj anđele,
mi samo još lebdimo
u milim oblacima.

Ne znam da li živim
ili sam slatko umrla
u tvome srcu.

Stalno slavimo vaznesenje
i mnogo, mnogo svetlucanja.

Zlatne svetačke ikone
tvoje su oči.

Reci – kakva sam ja?
Svuda navire cveće iz mene.

GIZELHERU DEČAKU

(Giselheer dem Knaben)

O mojoj trepavici visi zvezda,
tako je svetla,
kako da zaspim -

a htela bih da se igram s tobom.
– Nemam zavičaja –
Igraćemo se kralja i princa.

GIZELHERU KRALJU

(Giselheer dem König)

Tako sam sama –
kad bih našla senku
nekog slatkoga srca.

– Ili kad bi mi neko
poklonio zvezdu –

Uvek bi je
anđeli dohvatili
leteći tamo i amo.

Plašim se
crne Zemlje.
Kako da odem?

Htela bih da me
u oblacima sahrane,
svuda gde raste Sunce,

toliko te volim!
A i ti mene?
Ta reci!